

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé v právní věci
žalobce

XX

bytem XX

ID DS: XX

proti
žalovanému

Ministerstvo vnitra

se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti nezákonnému zásahu žalovaného ze dne 17. 11. 2015

takto:

I. Určuje se, že zásah příslušníků Policie České republiky ze dne 17. 11. 2015, spočívající ve vytvoření zátarasu v ulici Na Slupi v hlavním městě Praze mezi 15. a 16. hodinou, byl nezákonný.

Určuje se, že zásah příslušníků Policie České republiky ze dne 17. 11. 2015, spočívající ve vytvoření zátarasu v ulici Vyšehradské v hlavním městě Praze mezi 15:20 a 15:40, byl nezákonný.

Určuje se, že zásah příslušníků Policie České republiky ze dne 17. 11. 2015, spočívající ve vytvoření

Shodu s prvopisem potvrzuje XX

zátarasu v ulici Benátské v hlavním městě Praze mezi 15:40 a 16:00, byl nezákonný.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 828 Kč dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá určení nezákonnosti zásahu příslušníků Policie České republiky ze dne 17. 11. 2015, který spočíval ve vytvoření zátarasu v Praze v ulici Na Slupi mezi 15. a 16. hodinou, dále v ulici Vyšehradská v době mezi 15:20 – 15:40 a v ulici Benátská v době mezi 15:40 – 16:00. Dotčení na svých právech spatřuje žalobce ve skutečnosti, že mu v důsledku provedení těchto zátarasů nebylo umožněno zúčastnit se průvodu *Table Země patří všem – Refugees welcome*, který pořádaly iniciativy Zleva proti nenávisti a Proti projevům xenofobie (ohlašovatel XX). Jako žalované žalobce označil jednak Ministerstvo vnitra, a jednak Policejní prezídium České republiky.

II. Předcházející řízení a řízení o kasační stížnosti

2. Městský soud o podané žalobě dříve již jednou rozhodl, a to rozsudkem ze dne 30. 1. 2017, č. j. 8 A 14/2016, jímž žalobu proti žalovanému Ministerstvu vnitra zamítl, a proti žalovanému Policejnímu prezídiu odmítl. Na základě kasační stížnosti žalobce ve věci rozhodoval Nejvyšší správní soud, který rozsudkem ze dne 18. 4. 2018, č. j. 1 As 158/2017-47, jímž zrušil označený rozsudek městského soudu ve výrocích ohledně zamítnutí žaloby proti Ministerstvu vnitra a ohledně náhrady nákladů řízení. Důvodem pro zrušení těchto výroků rozsudku městského soudu byla dle vyjádření kasačního soudu nepřezkoumatelnost rozsudku z důvodu vnitřní rozpornosti jeho odůvodnění.
3. Věc tedy byla městskému soudu vrácena s tím, že v dalším řízení si městský soud musí nejprve ujasnit rozhodné skutkové okolnosti a následně je zhodnotit z hlediska (ne)naplnění jednotlivých podmínek existence nezákonného zásahu.
4. V návaznosti na to městský soud adresoval žalovanému žádost o předložení důkazů ze dne 4. 9. 2020, kterou žalovaného vyzval k předložení důkazů k tvrzením uvedeným v jeho vyjádřeních k žalobě. Na tuto výzvu žalovaný reagoval podáním ze dne 23. 9. 2020, jehož přílohou byl dokument nazvaný „Závěrečná zpráva k bezpečnostnímu opatření Den boje za svobodu a demokracii konanému dne 17. 11. 2015“. Žalovaný ohledně žádosti soudu plně odkázal na obsah tohoto dokumentu.

III. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

5. Žalobce v žalobě uvedl, že dne 17. 11. 2015 se zúčastnil demonstrace pořádané spolkem Blok proti islámu na podporu prezidenta Miloše Zemana, která se konala od 14:00 na

Shodu s prvopisem potvrzuje XX

Albertově. Po skončení demonstrace se žalobce rozhodl, že se připojí k průvodu *Table Země patří všem - Refugees welcome*, který pořádaly iniciativy Zleva proti nenávisti a Proti projevům xenofobie (ohlašovatel XX). Tento průvod měl na Albertov dorazit z náměstí Míru. Žalobce se spolu s dalšími účastníky demonstrace vydal do ulice Na Slupi, kde jim ovšem v připojení se k demonstraci zabránil kordon příslušníků Speciální pořádkové jednotky Policie ČR (dále jen „SPJ PČR“), jenž neprodyšně uzavřel ulici u vchodu do nemocnice sv. Alžběty. Žalobce se policistů dotázal, jakým způsobem se lze shromáždění *Refugees welcome* zúčastnit, a jeden z nich mu odpověděl: „*Přesně takové lidi, když vidím, tak jim říkám tady doprava, obejít, přijďte jim do zad a můžete se demonstrace zúčastnit, pokud s nimi souhlasíte.*“ Dále žalobce informoval o tom, že opatření zátarasů bylo přijato na žádost zástupců shromáždění *Refugees welcome*.

6. Žalobce se tedy v cca 15:17 vydal určenou trasou ulicemi Botičská a Vyšehradská. Před ústím ulice Vyšehradské do ulice Na Slupi, kde se v tuto chvíli nacházelo shromáždění *Refugees welcome*, byl ovšem postaven další zátaras (v cca 15:20), který tvořily policejní vozy a příslušníci SPJ PČR. Zde však již se žalobcem žádný z policistů nekomunikoval a neposkytnul informaci o tom, zda lze zátaras někudy obejít a demonstrace se tak zúčastnit, vyjma strohých pokynů („*nemohu vás pustit*“, „*je to uzavřeno*“). Kromě příslušníků SPJ PČR v přilbách a kuklách tam nebyl žádný jiný nemaskovaný policista přítomen. Žalobce se pokoušel voláním kontaktovat členy antikonfliktního týmu v reflexních vestách, kteří se nacházeli v prostoru mezi zátarasem a shromážděním *Refugees welcome*, ti ale nikterak nereagovali. V prostoru před zátarasem stálo asi sto lidí, hlouček byl poklidný a nedocházelo k žádným konfliktům, při kterých by bylo nutné použít donucovací prostředky. Zátaras zde stál asi 20 minut. Přibližně v 15:40, krátce poté, co shromáždění *Refugees welcome* opustilo křižovatku ulic Na Slupi, Vyšehradská, Trojická a Benátská, byl zátaras v ulici Vyšehradské uvolněn. Žalobce pokračoval dál s úmyslem připojit se k průvodu přístupem do ulice Benátské, kde byl opět zátaras tvořený příslušníky SPJ PČR. Žalobce se pokusil navázat se zakročujícími policisty dialog, snažil se od nich zjistit, jaké jsou důvody jejich zákroku, případně jakým způsobem se může zúčastnit shromáždění. Někteří příslušníci nereagovali vůbec, jiní pouze stroze a bez odpovědi na kladené otázky („*nemůžete projít*“, „*jsste povinen poslechnout*“, „*mám své rozkazy*“). Jeden z policistů, nejspíš velitel, reagoval podrážděně až agresivně, vybízejí žalobce, aby si „*držel odstup*“ a aby se, má-li dotazy, „*obrátil na tiskového mluvčího nebo na linku 158*“. Před policejním kordonom byla skupinka asi čtyřiceti lidí, jichž postupně ubylo na dvacet. Atmosféra mezi nimi byla poklidná, největší rozruch způsobovali zakročující policisté. Zátaras v ulici Benátská udržovali policisté asi dvacet minut, a to i ve chvíli kdy se hlouček shromážděných osob snížil asi na patnáct až dvacet. Uvolněn byl přibližně v 16:00 hodin, když konec shromáždění *Refugees welcome* postoupil do ulice Kateřinské. Žalobce poté shromáždění dostihl cca v 16:15 a asi po 60 minutách se k němu připojil.
7. V úvodu své právní argumentace žalobce uvedl, že žalobu podal z přesvědčení o tom, že by policejní složky demokratického právního státu měly zodpovědněji zvažovat omezování občanů na jejich základních právech. Svých pravomocí by měly využívat spíše restriktivně, aby šlo vždy jen o taková opatření, která jsou „nezbytná“ a „nevyhnutelná“ k ochraně právem chráněných zájmů, jak to požaduje Listina základních práv a svobod (dále jen „LZPS“). Žalobce se domnívá, že výše popsánymi zásahy bylo zasaženo do jeho shromažďovacího práva, které mu zaručuje LZPS. Dále žalobce konstatoval, že vytvořením zátarasu na ulici Na Slupi, Vyšehradská a Benátská nebyl dodržen požadavek

subsidiarity bezprostředních zásahů, ani zásada přiměřenosti postupu. Podle názoru žalobce došlo také k diskriminaci podmíněné názorovou orientací.

8. Pokud jde o jednotlivé žalobní námitky, žalobce především namítl, že bezprostřední zásah musí být použit pouze v těch případech, kdy nelze nebezpečí odvrátit jiným způsobem. Žalobce má za to, že v případě zásahu v ulicích Na Slupi, Vyšehradská a Benátská nebyl požadavek subsidiarity bezprostředního zásahu dodržen, neboť podle něj nebylo vytvoření zátarasu nezbytné k ochraně právem chráněných zájmů. Podle jeho názoru pouhá existence hypotetické možnosti, že se střetnou dvě názorově odlišné skupiny lidí, mezi nimiž by mohlo dojít ke konfliktu, nestačí k ospravedlnění předmětného zásahu. Zde však došlo ze strany policie k neadekvátnímu zhodnocení situace. Nadto se tyto skupiny lidí potkaly jak v prostoru před zátarasy, tak již dříve na demonstraci na podporu prezidenta Miloše Zemana na Albertově, přičemž mezi nimi došlo maximálně k vzájemné výměně názorů. Policii přitom podle § 10 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, náleží pouze odstraňovat ohrožení nebo porušení pořádku a bezpečnosti, nikoliv jejich vzniku preventivně předcházet. Žalobce sice nemůže vyloučit, že v určitém čase a po určitou dobu existovaly důvody k provedení vytýkaného opatření, ale o zátarasech ulic Vyšehradské a Benátské s jistotou soudí, že nezbytné ani nevyhnutelně nutné nebyly. Ochrany zákonem chráněných zájmů bylo možno docílit i mírnějšími prostředky, které by žalobce nezasáhly na jeho shromažďovacím právu a na svobodě pohybu, např. monitorováním průběhu shromáždění a zásahem vůči konkrétním osobám, které by je narušovaly.
9. Dále žalobce uvedl, že na zásahy veřejné moci se krom požadavku nezbytnosti vztahuje i zásada přiměřenosti postupu, jak ji opakovaně dovodil ve své judikatuře Ústavní soud, např. v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 28/98. Zásadu přiměřenosti postupu dále upravuje i § 2 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a nachází se i v § 11 zákona o Policii České republiky. Požadavek přiměřenosti dovozuje i teorie, viz např. Hendrych, D. a kol. *Správní právo. Obecná část. 8. vydání*. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 264. Žalobce soudí, že při vytvoření zátarasu v ulici Na Slupi došlo právě k porušení této časové dimenze zásady přiměřenosti, kdy doba jeho trvání byla protažena až do chvíle, kdy již žádné bezprostřední a zjevné nebezpečí nehrozilo (hrozilo-li vůbec dříve). To dovozuje především z relativně malého počtu poklidně vystupujících osob, které se v ulici Na Slupi pohybovaly v době, kdy se zde nacházel i žalobce.
10. Zátarasy v ulicích Vyšehradské a Benátské pak považuje za nepřiměřené stran volby prostředků, kdy bylo k ochraně zákonem chráněných zájmů možno volit mírnější metody, které by žalobce nezasáhly na jejich shromažďovacím právu a svobodě pohybu. Je třeba upozornit na to, že z původní asi stovky lidí, kteří se shromáždili v ulici Vyšehradská, jich nakonec díky oběma zátarasům průvod dostihlo asi jen deset; ostatní tedy policejní manévry skutečně odradily od účasti na veřejném shromáždění. Bez ohledu na to, že zásahy v ulicích Vyšehradské a Benátské považoval žalobce *a priori* za neoprávněné, poukázal i na okolnostem zjevně nepřiměřenou formu jejich provedení, kdy s ním vyjma strohých faktických pokynů („nedrážděte toho psa“, „ustupte“, „běžte víc dozadu“) nikdo nekomunikoval, důvod zásahu mu nevysvětlil a nikdo z policistů neposkytnul informaci o předpokládaném trvání zákroku. Žalobci se nedostalo ani informace o tom, zda lze zátaras jinými ulicemi obejít a demonstrace se tak zúčastnit, nebo zdali i v dalších ulicích jsou nebo případně budou vytvořeny obdobné policejní zátarasy bránící v přístupu na dané

shromáždění. Podle § 13 zákona o policii je policista povinen před provedením úkonu poučit osobu dotčenou úkonem o právních důvodech provedení úkonu, a jde-li o úkon spojený se zásahem do práv nebo svobod osoby, také o jejích právech a povinnostech. Pokud poučení brání povaha a okolnosti úkonu, poučí nebo zajistí toto poučení ihned, jakmile to okolnosti dovolí. Vyjma informace o nutnosti uposlechnout pokynů zasahujících policistů a o tom, že mají-li dotazy, mají se žalobci obrátit na tiskového mluvčího či linku 158, se jim ovšem žádného takového poučení nedostalo. Jedinou výjimku tvořila informace policisty zasahujícího v ulici Na Slupi o tom, že zátaras lze obejít ulicí Vyšehradskou a demonstrace se tak zúčastnit, která se nicméně později ukázala jako nepravdivá. Žalobce dále uvádí, že všichni policisté byli oblečení v zásahové výstroji a zahalení v kuklách a přilbách, což má nepochybně zastrašující psychologický efekt na ty, vůči nimž je zasahováno. V ulici Benátské k tomu na shromážděné po celou dobu štěkal policejní pes. Na položené dotazy policisté buďto nereagovali vůbec nebo reagovali stroze, místy až podrážděně. To žalobce nepovažuje za přiměřenou formu zásahu vůči malému hloučku pokojně se chovajících osob, zvláště, dochází-li k omezování jeho základních práv a svobod.

11. Konečně žalobce namítal, že účast na shromáždění nemůže být podmíněna názorovou orientací jednotlivce a jeho nevpuštění na ně odůvodněno pouze tím, že zastává odlišné postoje, než pořadatelé shromáždění – jak žalobci naznačil zakročující policista v ulici Na Slupi („*pokud s nima souhlasíte, můžete se k nim přidat*“). Právo pokojně se shromažďovat, mezi něž patří i právo projevit svůj, byť odlišný, názor takovou formou, která nebude rušit průběh shromáždění, svědčí každému, bez ohledu na jeho politické či jiné smýšlení. Opačný přístup by byl v rozporu se zákazem diskriminace vyjádřeném jednak v čl. 14 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a jednak v čl. 3 Listiny.
12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě především vznesl námitku nedostatku své pasivní legitimace, máje za to, že příslušná bezpečnostní opatření realizovalo Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, které je správním orgánem. Proto jednání, které má být podle žaloby zásahem, nelze přičítat Ministerstvu vnitra.
13. Pokud se jedná o věc samotnou, žalovaný nesouhlasil s žádným z bodů žaloby, ani s konečným návrhem žalobce. Uvedl, že na základě rozkazu ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy č. 109 ze dne 11. 11. 2015, jímž se vyhláší bezpečnostní opatření k zajištění klidu a veřejného pořádku v době oslav Dne boje za svobodu a demokracii proběhlo dne 17. 11. 2015 v době od 8:00 do 20:30 hodin bezpečnostní opatření v rámci hlavního města Prahy. V souvislosti s účastí prezidenta republiky bylo možné očekávat výrazné protesty a v případě vysokého počtu odpůrců rovněž aktivní pokusy o narušení průběhu akce, případně aktivní obranu prezidenta od jeho příznivců, proto byli policisté nadměru obezřetní.
14. Pokud jde o důvodnost zátarasů, žalovaný uvedl, že kromě dalších oznámených a uskutečněných shromáždění na území hlavního města Prahy proběhlo též žalobcem uvedené shromáždění svolavatele XX, nazvané „*Shromáždění proti rasové a náboženské nesnášenlivosti, proti imigraci a islámskému náboženství*“, jehož se zúčastnilo cca 1000 osob a které bylo zahájeno na Náměstí Míru v 13:15. Účastníci shromáždění vyrazili pochodem směrem na Albertov po trase Rumunská – Londýnská – Belgická – Lublaňská – Wenzigova

Shodu s prvopisem potvrzuje XX

– Sokolská – Apolinářská – Viničná. V čase 14:35 došel průvod na křižovatku s ulicí Na Slupi, kde z důvodu zajištění bezpečnosti a kolize s dalším oznámeným shromážděním na Albertově (svolavatelky Jeleny Vičanové, nazvaným „Podpora prezidenta republiky, demokracie a svobody“, s účastí asi 1000 osob, s místem konání a trasou průvodu ulice Albertov – ulice Na Slupi), byl průvod po dohodě se svolavatelem XX zastaven z důvodu zajištění trasy odjezdu chráněné osoby – prezidenta republiky. Po odjezdu prezidenta republiky šel průvod bez omezení dále na ulici Na Slupi, kde došlo k oddělení průvodu od účastníků dalšího shromáždění na Albertově, které zde končilo. Svolavatel XX, který byl po celou dobu průvodu v kontaktu s Policií ČR, sdělil, že na Albertov již dál pokračovat nehodlá a půjde dále po oznámené trase. V 14:50 hodin průvod tedy vyrazil obráceným směrem ulicí Na Slupi – ulicí Benátskou – ulicí Lipová – Štěpánská a dále po nahlášené trase.

15. Vzhledem k tomu, že v průběhu shromáždění došlo ze strany účastníků shromáždění k jednání zakládajícím podezření z narušení veřejného pořádku a ohrožení života a zdraví osob, tedy spáchání přestupků podle zákona o přestupcích, a rovněž k porušení zákona o právu shromažďovacím, přičemž ani na základě výzvy tyto osoby od tohoto jednání – mimo jiné ve formě použití násilí a použití pyrotechnických předmětů, přímo ohrožujících život a zdraví osob, případně majetek – neupustily, bylo nutno použít donucovacích prostředků a rovněž zabránit tomu, aby v důsledku použití těchto pyrotechnických prostředků nedošlo k ohrožení dalších osob. Je nutno vzít v úvahu, že v době zákroků čítal dav lidí již téměř 2000 osob, neboť došlo ke spojení s dalším shromážděním, přičemž v případě paniky nebo vytvoření stresové situace by mohlo dojít k přímému ohrožení zdraví a života osob v důsledku náhlého a rychlého přesunu takového množství osob.
16. Vzhledem k přítomnosti prezidenta republiky na Albertově, kterému Policie ČR jako ústavnímu činiteli, zajišťuje podle zákona o policii bezpečnost, bylo rovněž přijato opatření – uzavření přístupových tras za podium ulice Apolinářská, ulice Ke Karlovu a Horní – a dále bylo provedeno opatření ze strany Útvaru ochrany prezidenta republiky v blízkém okolí. Příslušná opatření byla přijata i na základě dalších operativních zjištění – kromě jiného bylo zjištěno, že skupina asi 30 osob má záměr zúčastnit se shromáždění na Albertově, přičemž tato skupina byla oblečena v maskáčích, kanadách a v kuklách a byla vybavena tyčemi a dalšími nebezpečnými předměty, které Policie ČR během kontroly zajistila. Ze záznamů Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy k danému bezpečnostnímu opatření vyplývá, že v průvodu svolavatele XX došlo v čase, který žalobce v žalobě uvádí jako dobu provedení zátarasů, k několika jednáním zakládajícím podezření ze spáchání přestupku, rovněž za použití pyrotechniky, kdy existovalo podezření na ohrožení veřejného pořádku, zdraví a života osob a majetku.
17. Dále byly provedeny zákroky pod jednotným velením, například v ulici Na Slupi, kde došlo k útokům mezi oběma skupinami, a shromáždění svolavatele XX v ulici Benátská – Na Slupi, čítající již asi 1000 osob, se zastavilo, v důsledku čehož hrozilo nebezpečí dalších konfliktních situací. V ulici Vyšehradská byl proveden zákrok pod jednotným velením proti osobám, které byly podezřelé ze spáchání přestupku ve smyslu zákona o právu shromažďovacím. V důsledku zajištění popsaných zákroků bylo nutno přistoupit k omezením, která uvádí žalobce v žalobě, a to právě z důvodu zajištění bezpečnosti osob, jejich života a zdraví, když je nutno brát v úvahu skutečnost, že jednání davu je odlišné od jednání jednotlivých osob v obdobné situaci.

Shodu s prvopisem potvrzuje XX

18. Policií ČR zvolené postupy, mimo jiné dočasné přehrazení konkrétních ulic, tak rozhodně nebyly motivovány snahou znemožnit komukoli účast na jakémkoli veřejném shromáždění, ale byly pouze plněním úkolů, jež policii ukládá zákon, a to v reakci na protiprávní jednání účastníků některého ze shromáždění. Zájemcům o účast na všech konaných shromážděních nebylo bráněno v účasti na těchto shromážděních, pouze byli směřováni jinými trasami mimo přehrazené ulice. Dočasné přehrazení ulic tak nepředstavovalo žádnou policejní svévoli, ale nezbytné a přiměřené opatření umožňující splnění zákonného úkolu Policie ČR při zajištění bezpečnosti určených osob a zejména veřejného pořádku. S odkazem na § 6 odst. 3 až 6, § 7 a § 14 zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, žalovaný uvedl, že Policie ČR je nadána pravomocí k eventuálnímu represivnímu jednání, a to za podmínek zákonem vymezených. Pokud tedy nastanou okolnosti svědčící tomuto postupu a jsou splněny zákonem stanovené podmínky, nelze takový postup hodnotit jako porušení základních principů právního státu. Námitka údajného narušení práva žalobce se pokojně shromažďovat a omezení jeho práva pohybu je zcela nedůvodná, neboť k žádnému omezení práva na shromáždění nedošlo, Policie ČR plně akceptovala toto předem ohlášené shromáždění, což dala najevo nejen spoluprací a jednáním s organizátory před tímto shromážděním, ale rovněž tím, že sjednávala řádně veřejný pořádek v průběhu celé akce tak, aby nebyla nikomu způsobena žádná újma.
19. Žalovaný dále odmítl žalobní námitku o porušení § 11 odst. 3 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, podle kterého je policista povinen postupovat tak, aby případný zásah do práv a svobod osob, vůči nimž směřuje úkon, či osob nezúčastněných nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného úkonem, nelze rovněž přisvědčit. Z tohoto ustanovení policistovi plyne oprávnění použít takového prostředku, který je ještě reálně schopen umožnit dosažení účelu sledovaného zákrokem, je tedy dostatečně účinný, současně je však nezbytný k zajištění tohoto účelu. Kterého konkrétního prostředku Policie ČR využije, musí vždy zhodnotit sama, resp. zasahující policista sám, a to s ohledem na okolnosti dané situace, na účel sledovaný zákrokem, na míru a povahu nebezpečí ohrožené hodnoty, dále na celkový charakter situace atd. Zákon o Policii ČR přitom v § 43 odst. 1 dává policii oprávnění přikázat každému, aby po nezbytnou dobu nevstupoval na policistou určené místo.
20. Žalovaný dále poukázal na to, že opatření Policie ČR, která jsou předmětem žaloby, nikterak nebránila žalobci zúčastnit se shromáždění, na které směřoval, přičemž žalobce sám uvedl, že ke shromáždění, k němuž směřoval, se posléze připojil. Vzhledem k časovým intervalům, po které byly zátarasy vytvořeny, jak je uvedeno v žalobě, je zřejmé, že vždy existovala variantní přístupová trasa, po které se mohl žalobce, a to zcela jistě i s dostatečnou časovou rezervou, dostat k uvedenému shromáždění. Navíc žalobce v podané žalobě připouští, že časový úsek nemusí být zcela přesný a že není zcela jisté, zda v uvedeném čase opravdu k zátarasu došlo. Pokud žalobce zpochybňuje důvody pro vytvoření zátarasu, přičemž argumentuje svými subjektivními názory na bezpečnostní situaci v uvedených lokalitách, je třeba zdůraznit, že s největší pravděpodobností jsou jeho názory ovlivněny toliko místně omezeným vnímáním situace. Policie ČR učinila opatření při zhodnocení bezpečnostní situace v daném čase a místě na základě širokého spektra informací, takže její povědomí o situaci a nutnosti použití daných zákonných opatření bylo nesrovnatelně rozsáhlejší. Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem vyjádřil žalovaný názor, že v případě žalobce nedošlo k omezení jeho práva shromažďovacího ani práva pohybu, tak jak jsou tato práva chráněna články 14 a 19 Listiny, a postup Policie ČR,

byl zcela v souladu s příslušnými obecně závaznými právními předpisy. Nedošlo proto k nezákonnému zásahu do práv žalobce a žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci městským soudem

21. Žaloba byla zdejšímu soudu doručena dne 18. 1. 2016, tedy v poslední možný den zákonné dvouměsíční lhůty pro podání zásahové žaloby.
22. Soud především konstatoval, že žalobu původně podali dva žalobci, XX a XX, avšak XX vzal posléze svou žalobu zpět, jak je zřejmé z usnesení městského soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 8 A 14/2016-54. Rozsudkem proto bylo rozhodnuto jen ohledně žalobce XX.
23. Dále se soud musel vypořádat s námitkou nedostatku pasivní legitimace, jak ji uplatnilo žalované Ministerstvo vnitra. To argumentovalo s tím, že předmětný zásah provedli policisté podřízení Krajskému ředitelství policie hlavního města Prahy, přičemž toto krajské ředitelství je správním orgánem, neboť je orgánem moci výkonné. Ministerstvo vnitra by bylo možno za žalovaného považovat pouze v případě, pokud by zasahoval ozbrojený bezpečnostní sbor, který není správním orgánem.
24. S touto argumentací se soud neztotožnil. Ve věci není sporu o tom, že zásah, který je předmětem žaloby, provedla Policie České republiky jako ozbrojený bezpečnostní sbor, nikoliv však jako správní orgán. Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy sice je správním orgánem, ale jen v některých právních vztazích. Neplatí totiž, že jakákoliv jeho činnost je výkonem veřejné správy. V postavení správního orgánu koná Policie České republiky a jeho útvary jen tehdy, pokud v konkrétní věci skutečně vykonává veřejnou správu na úseku jí svěřeném. Tak tomu je v případech, kdy policie koná ve věcech upravených například zákonem č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o zbraních), zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky nebo zákonem č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Právě a pouze v takových případech je činnost policie výkonem veřejné správy, a proto je-li podána žaloba proti jejímu nezákonnému zásahu, musí směřovat vůči příslušnému organizačnímu útvaru Policie České republiky. V projednávané věci je však zřejmé, že Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy nekonalo jako orgán veřejné správy, neboť nevykonávalo veřejnou správu na žádném ze svěřených úseků, ale z vyjádření žalovaného k žalobě je zjevné, že policisté podřízení krajskému ředitelství zasahovali podle zákona o Policii České republiky. Zásah vůči žalobci tedy provedla Policie České republiky jako ozbrojený bezpečnostní sbor, proto v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem podle § 83 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) je pasivně legitimováno Ministerstvo vnitra. Žalobce jej tedy správně označil za žalovaného a soud s ním takto jednal.
25. Při jednání dne 17. února 2021 soud provedl důkaz jednak Závěrečnou zprávou k bezpečnostnímu opatření „Den boje za svobodu a demokracii“ ze dne 19. 11. 2015, č. j. KRPA-448743-30/ČJ-2015-0000ZU, kterou soudu předložil žalovaný, a jednak prezentací videozáznamu ze dne 17. 11. 2015, který ke své žalobě přiložil žalobce.

26. Městský soud zvažoval, zda jsou z předložených vyjádření dostatečně zřejmé skutkové okolnosti žalovaného zásahu. Z videozáznamu předloženého žalobcem i z podkladů předložených žalovaným je zřejmé, že žalované zásahy (policejní kordony) byly zřízeny v místech popsanych žalobou a také časový rámec jejich trvání se přibližně shoduje ve vyjádření obou stran. Blíže se časovému rámci městský soud věnuje níže.
27. Z vyjádření žalovaného k žalobě a vzal městský soud za prokázané, že dne 17. 11. 2015 bylo organizováno veřejné shromáždění organizované formou průvodu z Náměstí Míru po trase Rumunská – Londýnská – Belgická – Lublaňská – Wenzigova – Sokolská – Apolinářská – Na Slupi. Neslo název „*Shromáždění proti rasové a náboženské nesnášenlivosti, proti imigraci a islámskému náboženství*“ (svolavatel XX). Pochodu se zúčastnilo
28. Soud má Závěrečnou zprávou k bezpečnostnímu opatření „Den boje za svobodu a demokracii“ za prokázané, že se na Albertově v době (14:35), kdy shora popsany průvod dorazil z ulice Apolinářské do ulice Na Slupi (tedy cca 150 metrů od křižovatky s ulicí Albertov), se schylovalo ke konci shromáždění příznivců prezidenta Miloše Zemana, mj. za účasti doc. Martina Konvičky, toho času nejznámější postavy spolku Blok proti islámu. Tohoto shromáždění se zúčastnilo odhadem cca 1.000 účastníků a proběhlo v době od 13:00 do 14:45. V rámci shromáždění vystoupil také prezident Miloš Zeman, který na akci vystoupil v době od 14:25 do 14:40. Krátce na to prezident místo shromáždění opustil v doprovodu příslušného útvaru Policie ČR. Průvod byl z bezpečnostních důvodů po dohodě se svolavatelem zastaven v ulici Na Slupi a následně po odjezdu prezidenta (14:50) pokračoval směrem po nahlášené trase.
29. Ze Závěrečné zprávy k bezpečnostnímu opatření „Den boje za svobodu a demokracii“ dále vyplývá (a soud má za prokázané), že téhož dne před zahájením shromáždění na Albertově Policie ČR odhalila v restauraci na adrese Svobodova 144 (tedy prakticky v křižovatce ulice Na Slupi, Svobodova a Albertov) skupinu 30 pravicových extremistů oblečených do „maskáčů“, „kanad“ a pletených kukel a vybavených tyčemi s transparenty a předměty, jež mohly potenciálně sloužit jako zbraně. Podle sdělení těchto osob se chtěli zúčastnit shromáždění na Albertově.
30. Městský soud má dále videozáznamem předloženým žalobcem a jeho tvrzením za prokázané, že žalobce cca v 15:17 odcházel ze shromáždění na Albertově a v ulici Na Slupi narazil na první žalovaný kordon. Po diskusi s příslušníkem pořádkové jednotky se rozhodl zátaras obejít ulicí Botičskou a Vyšehradskou, aby na křižovatce ulic Na Slupi, Vyšehradská, Trojická a Benátská narazil v cca 15:30 (pouliční hodiny na videozáznamu) na druhý žalovaný kordon. Následně před tímto kordonem čekal přibližně 10 minut a poté, co se průvod svolavatele XXa úplně přesunul do ulice Benátská, byl tento kordon uvolněn a žalobce se pouze přesunul o pár desítek metrů dál k ústí do ulice Benátská, kde byl zastaven třetím kordonem. U těchto dvou kordonů se mu pak dostalo pouze strohého vysvětlení případně pokynů ze strany příslušníků pořádkové jednotky. Tento poslední kordon byl uvolněn až v cca 16:00 a v cca 16:15 žalobce průvod dohonil a připojil se k němu.
31. Dále městský soud konstatoval, že podle vyjádření žalovaného a podle Závěrečné zprávy k bezpečnostnímu opatření „Den boje za svobodu a demokracii“ za prokázané, že v

Shodu s prvopisem potvrzuje XX

průvodu svolavatele XX mělo v čase, který žalobce v podané žalobě uvádí jako dobu provedení záatarasů, resp. dobu jim bezprostředně předcházející, a kdy se průvod nacházel v ulici na Na Slupi, dojít k několika jednáním zakládajícím podezření ze spáchání přestupku, rovněž za použití pyrotechniky. Dále v ulici Na Slupi a Vyšehradská došlo k útokům mezi účastníky obou shromáždění, a protože shromáždění svolavatele XX (čítající cca 1000 osob) se zastavilo, hrozilo nebezpečí dalších konfliktních situací.

32. Městský soud se na základě předloženého videozáznamu ztotožnil s tvrzeními žalobce o časovém a polohovém rámci rozhodných událostí (umístění kordonů a přibližný čas jejich trvání). Tato tvrzení se ostatně z velké části překrývají s tvrzeními žalovaného a odpovídají chronologii událostí tvrzených žalovaným. Dále z videozáznamu vzal soud za prokázané i jednotlivé chování a vystupování příslušníků SPJ PČR, kteří žalované policejní zátarasy vytvářely. Žalovaný ostatně proti těmto tvrzením a tomuto důkazu ničeho nenamítá.
33. Pokud jde o skutkové okolnosti, soud má především za to, že zásah vůči žalobci spočíval ve vytvoření záatarasů, resp. ve faktickém bránění v přístupu ke shromáždění svolavatele XX, avšak že k tomu došlo nikoliv z vůle policistů zasahujících na místě, ale podle příkazů jejich nadřízených. K námitce žalobce, že v případech, kdy k omezování základních práv již dochází, má být vůči dotčeným osobám postupováno přiměřeně a zdvořile, soud konstatuje, že takto postupováno bylo. Žalobce sám uvedl, že u prvního záatarasu mu policista poradil, jak zátaras obejít a dostat se ke shromáždění. U dalšího záatarasu sice příslušníci Policie ČR při komunikaci se žalobcem užívali podle jeho slov pouze strohé faktické pokyny, ale to samo o sobě neznáméná, že nejednali přiměřeně a zdvořile. Míra zdvořilosti nepochybně bude záviset na povaze aktuálního zásahu, takže jednalo-li se zde o zásah za účelem zajištění veřejného pořádku, lze očekávat větší míru strohosti či odměřenosti. Ani žalobce sám netvrdil, že by s ním jednotliví policisté jednali hrubě, urážlivě či dokonce vulgárně. Současně má soud za to, že pokud policisté zasahovali pod jednotným velením, nebylo možno předpokládat, že by s nimi bylo možno vést diskusi ohledně důvodnosti či nezbytnosti vytvoření záatarasu, protože v takovém případě konali podle rozkazů svých nadřízených a konkrétní důvody jim nemusely být známy. Se žalobcem lze souhlasit v tom, že v obdobných situacích by měl být na místě přítomen alespoň jeden policista, jenž by mohl třetím osobám podat informaci jak o důvodech vytvoření záatarasu, tak o předpokládané době jeho udržování či případně o možnosti jej obejít. Nemožnost získat na místě takové informace může být důvodně pocítována diskomfortně, avšak podle názoru soudu z toho nelze vyvodit závěr o nezákonnosti jednání žalovaného.
34. Ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s. proti nezákonnému zásahu je důvodná tehdy, jsou-li – a to kumulativně, tedy zároveň – splněny následující podmínky: žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka) a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.
35. Ze žalobních bodů je zjevné, že žalobce podanou žalobou brojí proti shora vymezeným zásahům spočívajícím ve vytvoření policejních kordonů, které mu v inkriminované době

Shodu s prvopisem potvrzuje XX

znemožnily zúčastnit se pochodu svolavatele XX. V tomto spatřuje žalobce nezákonný zásah do svého práva pokojně se shromažďovat za účelem projevení politického názoru.

36. Městský soud dospěl k závěru, že v předmětném případě není pochyb o tom, že byly naplněny všechny shora uvedené podmínky pro konstatování nezákonného zásahu.
37. Soud především konstatoval, že žalobce byl přímo zkrácen na svých právech, neboť postupem Policie České republiky mu bylo (alespoň po určitou dobu) bráněno zúčastnit se veřejného shromáždění, pořádaného svolavatelem XX, které se konalo formou pouličního průvodu. Žalobce doložil, že ve třech případech se pokusil k tomuto shromáždění připojit a že mu to nebylo ze strany příslušníků Policie ČR umožněno. Přitom žalovaný tyto skutečnosti nijak nezpochybnil, pouze argumentoval tím, že pro taková opatření byly legální důvody.
38. Soud tedy shledal, že 1. a 2. podmínka pro konstatování nezákonného zásahu byly splněny.
39. Dále se soud zabýval existencí 4. podmínky, tedy že se jednalo o zásah, pokyn nebo donucení („zásahem“ v širším smyslu), který nebyl rozhodnutím. Z popisu skutkového děje je zřejmé, že k zásahu pro práv žalobce došlo právě a pouze faktickým konáním policistů, tedy tak, že žalobci bylo fyzickým způsobem zabráněno připojit se k veřejnému shromáždění, aniž by vůči žalobci bylo vydáno správní rozhodnutí.
40. Rovněž 4. podmínka tedy byla splněna.
41. Soud rovněž považuje za nesporné, že předmětný zásah Policie České republiky byl zaměřen přímo proti žalobci nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo. Nejde sice o to, že by předmětné zátarasy byly pořízeny přímo kvůli osobě žalobce, avšak bylo-li smyslem a účelem jejich existence zabránit všem osobám připojit se k veřejnému shromáždění svolavatele XX – což žalovaný sám konstatoval – pak v důsledku tohoto opatření bylo přímo zasaženo proti každému, kdo se chtěl ke shromáždění připojit, tedy i proti žalobci.
42. Městský soud proto konstatuje, že byla splněna i 5. podmínka.
43. Konečně se soud zabýval existencí podmínky třetí, tedy že se jednalo o zásah nezákonný.
44. V případě zásahů orgánů veřejné moci je k posouzení jejich zákonnosti potřeba hodnotit legalitu (oporu v pramenech práva), legitimitu a proporcionalitu (přiměřenost ve vztahu k žalobci) konkrétního zásahu. V předmětném případě je pak možné konstatovat, že se všechny tyto tři požadavky prolínají dohromady, neboť požadavky legitimacy a proporcionality jsou přímo zmíněny i v rozhodné právní úpravě.
45. Při hodnocení legality vyšel městský soud z čl. 19 odst. 2 Listiny, dle něhož shromažďovací „*právo lze omezit zákonem v případech shromáždění na veřejných místech, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, ochranu veřejného pořádku, zdraví, mravnosti, majetku nebo pro bezpečnost státu*“. Odkazovanou zákonnou úpravu představuje zejména zákon č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím. Konkrétně pak městský soud považuje za relevantní zejména § 8 odst. 4, 5 a 6 citovaného zákona:

Shodu s prvopisem potvrzuje XX

„(4) Zástupce úřadu může v místě shromáždění udílet pokyny sloužící k zajištění účelu shromáždění, k odstranění rozporů při střetu práv více svolavatelů, včetně pokynu k úpravě místa konání shromáždění, nebo při střetu různých práv a k ochraně veřejného pořádku, zdraví a majetku.

(5) Zástupce úřadu při výkonu svého oprávnění postupuje tak, aby případný zásah do práva na svobodu shromažďování nebo jiného práva šetřil jeho podstatu a nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného zákonem.

(6) Není-li zástupce úřadu přítomen nebo vyžadují-li to okolnosti na místě, zejména rozsah či povaha shromáždění, může podle odstavců 3 až 5 obdobně postupovat příslušník Policie České republiky (dále jen „policista“).“

46. Úkolem Policie České republiky je pak „chránit bezpečnost osob a majetku a veřejný pořádek, předcházet trestné činnosti, plnit úkoly podle trestního řádu a další úkoly na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti svěřené jí zákony, přímo použitelnými předpisy Evropské unie nebo mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu“. [Ustanovení § 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „**zákon o Policii ČR**“).] Obecně je Policie České republiky povinna postupovat přiměřeně a vždy v nezbytně nutné míře (§ 11 zákona o Policii ČR).
47. Citovaná právní úprava, a to jak na úrovni práva ústavního, tak i práva jednoduchého, tedy obecně umožňuje, aby byl výkon shromažďovacího práva omezen či suspendován, pokud nastanou okolnosti normami předpokládané. Pravomoc k takovému omezení shromažďovacího práva pak zákona svěřuje též Policii České republiky. Současně má soud za to, že vytvoření zátarasů fakticky směřovalo k omezení výkonu shromažďovacího práva, a bylo tedy na místě zkoumat, zda k takovému zásahu byly dány řádné důvody.
48. Pro vytvoření zátarasů tedy v obecné rovině existoval zákonný podklad, neboť zátarasy byly vytvořeny za účelem ochrany veřejného pořádku, zdraví a majetku. V této souvislosti není důvodná námitka žalobce o tom, že Policie ČR neměla pravomoc konat tak, aby předcházela ohrožení nebo porušení veřejného pořádku. Pokud představitelně hrozilo střetnutí účastníků obou shromáždění, která byla názorově zcela polarizována, nelze dle názoru městského soudu považovat takovéto preventivní oddělení za nezákonné. Žalobce sice namítá, že žalovaný (resp. Policie ČR) měl až následně reagovat na individuální střety mezi účastníky, nicméně dle městského soudu je třeba v odůvodněných případech připustit i variantu opatření, kterými lze předejít eskalaci protiprávního jednání účastníků shromáždění do stavu, kdy bylo obtížné nastolení pořádku.
49. Městský soud však zde musel konstatovat, že žalovaný nijak nedoložil, že by docházelo k takovému narušování veřejného pořádku, resp. porušování právních norem, které by odůvodňovalo přijetí opatření, která zasáhla do práv žalobce.
50. Žalovaný sice tvrdil že v průběhu konání veřejného shromáždění, jehož se chtěl žalobce zúčastnit, došlo k několika incidentům, které se měly udát v souvislosti s průchodem pochodu svolavatele XXa v ulici na Slupi a jejím okolí, a že zřízení kordonů předcházely dílčí konflikty mezi účastníky pochodu a právě končícího shromáždění na Albertově (na křižovatce ulic Vyšehradská a Na Slupi – tedy v místě druhého a třetího kordonu) a dále možné přestupkové chování některých účastníků pochodu (např. použití pyrotechniky). To žalovaný sice tvrdil ve svém vyjádření k žalobě ze dne 8. 12. 2016, jmenovitě na

stranách 5, až 7, avšak svá tvrzení nijak nedoložil. Ačkoliv jej soud vyzval k předložení všech relevantních podkladů, zejména ve výzvě ze dne 4. 9. 2020, žalovaný neposkytl nic, čím by svá tvrzení prokázal, tedy například úřední záznamy Policie České republiky, listiny týkající se přestupkových řízení s osobami, jež se měly dopustit přestupků, a podobně. Jednotlivé bezpečnostní incidenty, jež jsou zmíněny ve vyjádření k žalobě ze dne 8. 12. 2016, však nebyly ani nijak konkretizovány. Jediné, co žalovaný na výzvu soud předložil, byla zmíněná Závěrečná zpráva k bezpečnostnímu opatření, ani ta však neobsahuje žádné konkrétní informace o mimořádných událostech či bezpečnostních incidentech, které by přímo souvisely s veřejným shromážděním svolavatele XX, a jež by mohly alespoň potenciálně být legálním důvodem k tomu, aby policie bránila dalším osobám, včetně žalobce, v přístupu k tomuto shromáždění. Jmenovitě informace o zajištění potenciálně problematické osoby v 11:40 hodin na Václavském náměstí, resp. o třiceti příznivcích pravicového extremismu v restauraci v ulici Svobodova, u kterých byly zajištěny různé předměty použitelné jako zbraně, takovými podklady nejsou, protože ani z nich žádná souvislost se shromážděním svolavatele XX nevyplývá.

51. Rovněž nebylo možno akceptovat ani tvrzení žalovaného, že policie musela zajistit bezpečný odjezd chráněné osoby, tedy prezidenta republiky, který se zúčastnil shromáždění na Albertově. Z časových údajů, poskytnutých jak žalobcem, tak žalovaným, vyplývá, že veřejné shromáždění (průvod) svolavatele XX bylo do ulice Na Slupi vpuštěno až po odjezdu prezidenta republiky (asi kolem 14:47 hodin) a žalobce pak k prvnímu zátarasu v této ulici došel až v 15 hodin. Není tedy nijak zřejmé, jak by zřízení zátarasu, navíc až za tímto shromážděním, mělo sloužit k zajištění bezpečnosti prezidenta republiky, který již toto místo opustil.
52. Městský soud tedy uzavřel tyto úvahy s tím, že žalovaný nijak neprokázal, že by před zřízením zátarasů v ulicích Na Slupi, Vyšehradská a Benátská nastaly takové skutečnosti, které by odůvodňovaly opatření, zamezující v přístupu k veřejnému shromáždění (průvodu) svolavatele XX, a jež by tedy legalizovaly zásah do individuálních práv žalobce se tohoto shromáždění zúčastnit. Absence důkazů o skutkových tvrzeních pak ovšem soudu zabránila provést i test přiměřenosti postupu Policie České republiky.

V. Závěr a náklady řízení

53. Na základě všech shora uvedených skutečností proto soud podané žalobě vyhověl a konstatoval, že postup Policie České republiky, spočívající ve vytvoření zátarasů v ulicích Na Slupi, resp. Vyšehradská a Benátská, v důsledku čehož bylo žalobci mezi 15. a 16. hodinou, resp. v době mezi 15:20 a 15:40 a mezi 15:40 a 16:00 zabráněno zúčastnit se veřejného shromáždění (průvodu) svolavatele XX byl nezákonným zásahem podle ust. § 82 soudního řádu správního.
54. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce měl v řízení úspěch a jeho náklady se stávají ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 600 Kč (po částečném osvobození Městským soudem v Praze), ze soudního poplatku z podané kasační stížnosti ve výši 5000 Kč, a dále z odměny advokátovi za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení, podání kasační stížnosti) po 3100 Kč a ze související náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o

Shodu s prvopisem potvrzuje XX

odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění, zvýšené o sazbu daně z přidané hodnoty. Náhradu v celkové výši 13 828 Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. února 2021

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu